

ESTAT O LLIBERTAT?

Per: CÈLIA PUCHOL

"Estat" és una idea mentirosa i real. Mentirosa perquè amaga algun tipus de contradicció i real perquè té una funció de domini i poder.

La idea d'Estat s'identifica amb la de Govern i la noció de poble o gent. El que passa és que el govern s'encarrega d'ordenar i dominar el poble, ací doncs, hem trobat una oposició entre ambdós conceptes: el Govern és l'opressor, el poble l'oprimit. Dit açò, queda clar que la idea d'Estat no fa més que confondre i igualar Govern i gent governada, Poder i poble. No és tan fàcil imposar i assumir aquesta contraposició, així que es fa necessari crear una ideologia al voltant del tema, perquè s'ha de justificar d'alguna manera aquesta idea d'estat. No hi ha poder sense necessitat de justificació.

Però aquesta ideologia no és una qualsevol, primer ha de ser capaç d'amagar-se als ulls de la gent, per a més tard ser acceptada axiomàticament pel poble. Alhora, també ha de proporcionar la il·lusió d'autonomia i llibertat individual. Però aquesta llibertat personal, és a dir, independent de l'estat, no és tan fàcil de tindre, perquè gran part de la nostra vida ens

la passem esperant el vert davant un semàfor o fent cua davant qualsevol finestreta. (Açò són exemples de la presència de l'estat en les nostres vides).

Per a controlar la nostra vida des de l'aparell estatal són necessàries unes institucions que ho garanteixen. Una de les institucions íntimament relacionades amb l'estat és la família.

Per un home la família és un tret de definició de la seua identitat, per a una dona és la pròpia identitat. El treball de la mare és criar els seus fills i filles seguint el seu propi exemple: respectar i obeir el pare (l'home) i identificar l'amor de mare amb l'amor a l'estat, perquè de la mateixa manera que ella ha donat el seu temps i la seua vida per les filles i els fills; aquestes i aquestos han de fer el mateix amb l'estat, perquè ell els ha dedicat diners i esforços, com ara l'escola.

A mesura que l'estat s'ha perfeccionat, també ho ha fet la família, que sotmesa a les condicions de vida proporcionades per l'estat, s'ha alienat de les extenses famílies que trobem als pobles, per convertir-se en un nucli limitat (al pare, la mare i les filles i fills) i

tancat (en pisos i ciutats) sense gaires relacions interpersonals, que es reuneixen al voltant de la televisió, que ha vingut a substituir les reunions i xarrades al voltant de la llar. Xarrades on s'intercanviaven diversos punts de vista, que ara es redueixen a tot allò que absorbeixen els nostres ulls i oïts de la televisió, que està manipulada i controlada, directa o indirectament, per l'estat.

Però no només açò està unit a l'estat, els diners, que és el mateix que el treball, defineixen millor l'estat. Diners i treball que, en termes de l'estat, anomenen capital.

La vida de les persones és una mercaderia; la mercaderia més important de l'estat. Les dones i els homes divideixen el seu treball en hores i després, per la venda del temps de la gent (de les hores de treball) que no és més que llur pròpia vida repartida en petits trocets, rep uns diners proporcionals a aquestes hores (vida de les persones). Açò és el capital; la venda de la pròpia vida transformada en temps i diners.

Aleshores, queda clara la relació Estat-Capitalisme: tot estat és capitalista perquè per a l'existència de l'estat és ne-

cessari el capitalisme. Així com també està en l'essència de l'estat ser totalitari.

Tot estat ha de ser totalitari per necessitat, perquè només una organització política tancada, ben definida i autoritària, pot mantenir un ordre absolut sobre tot allò que forma part de l'estat. És a dir, l'estat ha de mantenir a totes les persones controlades, i la manera més fàcil de fer-ho és fent l'estat contable: numerar les persones. Els mitjans per a fer-ho poden anar des del DNI fins les declaracions de renda. L'ideal de l'estat ens fa creure i ens educa en la creença de què totes les persones tenim la nostra petita llibertat que, en realitat, l'estat transforma en estadístiques que trivialitzen les persones i no les consideren com a tals, sinò com a números. Números i estadístiques necessàries per a tot capitalisme. Les ciutats amb nuclis antics es transformen en grans edificis de pisos i els camps i la natura que les envoltava es transforma en especulacions, i es valora com a futurs diners amb que servir el capitalisme.

L'alienació de les persones i la transformació en capital es considera